

Rukopis byl domněle převyprávěn jedním mužem, který prohlašoval, že viděl Archu úmluvy a obě Desky zákona na vlastní oči.

Manuskript byl údajně napsán velice zcestovalým mužem, který tvrdil, že archu úmluvy a desky s příkázáními viděl na vlastní oči.

Scénář údajně sepsal vášnivý cestovatel, který tvrdí, že na vlastní oči viděl Archu úmluvy i obě biblické tabule.

Rukopis byl údajně dílem velmi zcestovalého muže, který tvrdil, že na vlastní oči spatřil Archu úmluvy i obě desky s Desaterem.

Rukopis byl údajně napsán zcestovalým mužem, který tvrdil, že spatřil Archu úmluvy i Mojžíšovy zákony svými vlastníma očima.

Na úvod napsal přísahu, že neprozradí, kde se Archa nacházela, ale bezděky jsem pomyslel na jednu opuštěnou jeskyni poblíž Jeruzaléma. Slyšel jsem učence, kteří jmenovali jak Sinajský poloostrov, tak také nějakou zemi jižně od Egypta, kde by mohly být přístupnější skrýše.

Do úvodu napsal, že přísahal, že neprozradí, kde se archa nachází, ale mě hned napadlo, že asi bude v nějaké opuštěné jeskyni blízko Jeruzaléma, a to i když jsem od učenců slyšela, že je mnohem pravděpodobnější, že je ukrytá na hoře Sinaj nebo v nějaké zemi na jih od Egypta.

Spočiatku písal, že sa zaprisahal, že neprezradí, kde sa archa nachádza, no ja som hádal pustú jaskyňu neďaleko Jeruzalema, hoci som počul, že učenci zmienili ako Sinaj tak aj krajinu južne od Egypta ako pravdepodobnejšie úkryty.

Hned v úvodu stálo, že se zapřísáhnul, že nevyzradí, kde se Archa nachází, ale já to odhadoval na pustou jámu nedaleko Jeruzaléma, přestože učenci jako pravděpodobnější místa uložení uváděli Sinaj nebo nějakou zemi jižně od Egypta.

Úvodem píše, že přísahal nikdy nevyzradit, kde se Archa nachází. Já jsem však bezděčně odhadoval nějakou pustou jeskyni v blízkosti Jeruzaléma, ačkoliv jsem slyšel učence zmiňovat Sinaj či zemi na jih od Egypta jako pravděpodobnější místa úkrytu.

Z počátku psal, že slíbil nevyzradit, kde se Archa nachází, ale já jsem bezděčně hádal, že v opuštěné jeskyni nedaleko Jeruzaléma, i přes to, že jsem od učenců slyšel Sinai, sladké místo pro Egypt, jako pravděpodobnější místo úkrytu.

Strážci Archy nechali cestovatele desky studovat jen po velmi krátký čas a odepřeli mu možnost zapsat si poznámky.

Strážci Archy umožnili putujícímu zběžně prostudovat desky, avšak zapisování poznámek bylo zapovězeno.

Strážci Archy dovolili poutníkům studovat desky pouze krátce a bylo zakázáno si psát poznámky

Strážcovia Archy umožnili cestovateľovi študovať dosky len na krátky čas a zakázali mu robiť si poznámky.

Proto se tedy maximálně soustředil, aby si za těch pár sekund, které měl k dispozici, zapamatoval co možná nejvíce ze znaků – různé prvky a vztahy mezi nimi – zobrazených na deskách.

Proto se putující maximálně soustředil, aby si dokázal zapamatovat, co nejvíce značek – různých prvků a vztahů mezi nimi – za těch pár sekund, co dostal k dispozici.

Proto se v tom krátkém povoleném čase soustředil především na to, aby si zapamatoval co nejvíce znaků, různých elementů a vztahů mezi nimi.

Proto napjal všechny síly, aby si zapamatoval co nejvíce znaků – jejich jednotlivé prvky a vztahy mezi nimi - v těch pár vteřinách, co měl k dispozici.

Až když byl o samotě, načmáral své dojmy na papír, všechny ty kruhy a linie a zářezy, které si z písma, kterému nerozuměl, pamatoval.

Když byl sám, zapsal všechny své dojmy, cykly a linie, ale také odstavce, které si z textu pamatoval, avšak, kterým nerozuměl.

Když zůstal o samotě, probíral se svými dojmy, všemi těmi liniemi, kruhy a výřezy z textu, kterému nerozuměl.

Keď zostal sám, zahodil svoje dojmy - tie kruhy a čiary a zářezy, ktoré si pamätal z textu, ktorému nerozumel.

Jakmile osaměl, rychle si zapsal svoje dojmy, kroužky, čáry a vyřezané symboly, co si z toho nesrozumitelného písma zapamatoval.

A překvapivě si toho pamatoval hodně.

A pamatoval si toho kupodivu mnoho.

A zapamatoval si úctyhodné množství.

A spomenul si na překvapivo veľa.

A bylo toho překvapivě mnoho

Znaky se mu do paměti vtiskly díky své kráse a harmonii a jinakosti, a protože všechny ty křivky a čárky vypadaly, že ukazují směrem k tomu stejnému magickému bodu – místu za hranicí písma.

Značky se vtiskly do paměti díky své kráse, harmonii, odlišnosti a také proto, že všechny křivky a linie směřovaly ke stejnému magickému bodu – někam nad rámec psaní.

Znaky se mu otiskly do paměti kvůli svojí kráse, různorodosti a vzájemné harmonii ve které byly a taky protože všechny tyto linie a čáry ukazovaly ke stejnému magickému místu, překračujícím toto písmo.

Znaky sa vtlačili do pamäti kvôli svojej kráse, harmónii a odlišnosti a pretože všetky krivky a čiary akoby smerovali k rovnakému magickému bodu – niekde za hranicami písania.

---

Hnětl těsto na stole a začal ho rozdělovat, vážil každou složku, až bylo těsta příliš.

Zvedl těsto na pekáč a začal ho procovát, každou část zvlášť zvážil a pokud jí bylo moc tak odebral.

Položil těsto na pečicí stůl a začal ho dělit na menší kusy, každý z nich zvážil a pokud bylo těsta moc, trochu z něj odkrojil.

Položil těsto na vál a začal ho rozdělovat, každý kousek pak zvážil a pokud byl příliš velký, část z něho ubral.

Zvedl těsto na vál a začal ho porcovat, každý kus zvážil a ubral z něho, pokud byl moc velký.

Ted' musíme nakrájet chléb, řekl.

Ted' musíme otevřít chleba řekl.

„Nyní musíme těsto vytvarovat,“ prohlásil.

Ted' musíme chleba vytvarovat, řekl.

Nerozuměla jsem tomu, co říká, pojmy jako „hníst“, „stočit chleba“, „vypracovat chleba“.

Nechápala jsem ty jeho výrazy – „vytvarovat“, „zakulatit“, „vyválet“.

Nerozuměla jsem jeho slovům, „rozdělit“, „opačný účinek“, „rozkrojit“.

Neznal jsem výrazy, které používal – otevřít, kulatý pekáč, natáhnout chleba.

Nerozuměla jsem jeho slovům, „vytvarovat“, „zakulatit“, „natáhnout chleba“.

Mluvil řecky.

Byla to řečtina.

Byla to pro mě naprostá španělská vesnice.

Jako by mluvil řecky.

Jako kdyby mluvil cizím jazykem.

Stejně tak jako všechno to ostatní, co jsem o něm nevěděla.

Too jsem o něm nevěděla.

To bylo ve stylu se vším, co jsem o něm nevěděl.

Zapadalo to ke všemu ostatnímu, co jsem o něm nevěděla.

Snažila jsem se pracovat postupně, jeden bochník za druhým.

Pracně jsem se snažila u jednoho chlebu za druhým.

Zápasil jsem s jedním bochníkem chleba.

Mořila jsem se s jednotlivými bochníky.

Kdežto on zacházel se dvěma chleby zároveň, používal obě ruce.

On dělal i dva naráz, zkušeně, oběma rukama.

On pracoval s dvěma najednou a používal obě ruce.

On pracoval na dvou najednou, využil obě ruce.

Přesto mě chválil, tvrdil, že musím být pekařova dcera.

Každopádně všem povídal, že musím být dcera pekaře.

Chvástala jsem se a prohlásila, že můj otec asi musel být pekař.

Chlubil se mnou a říkal, že se musím stát dcerou pekaře.

Namítla jsem, že můj otec byl zubař ničitel zubních kazů.

Vyprávěla jsem, že můj otec byl zubař, ničitel zubních kazů.

Pak jsem ale prozradila, že je můj otec ve skutečnosti zubař, zabiják zubního kazu.

Zasmál se a vyptával se mě dál.

Tomu se zasmál a dál se vyptával.

Zjistila jsem, že mám mnoho, co mu sdělit.

Zjistila jsem, že mám hodně co vyprávět.

A že se mi líbilo péct.

A že ráda pečů.

A že mě pečení nebaví.

Nepatřím k takovým, kteří upřednostňují intelektuální činnost nebo nešetří ranami pěstí, ale najednou jsem mi to přišlo velmi osvobozující, stát s rukama od mouky a těsto, daleko od například abstraktního světa reklam, kde to jediné potřebné, bylo umění manipulace. I když to nazve komunikací.

Patřím k těm, kteří si užívají intelektuální námahu nebo více kreativní činnost, ale najednou mi začalo připadat osvobozující stát s rukama v mouce a těstě, daleko stranou od všeho jakoby v abstraktním vesmíru, kde jediné, co se počítalo bylo umění manipulace s těstem. I přes to, že někdo použil slovo komunikovat.

Nepatřím mezi ty, co by opovrhovali intelektuální práci a radši se zabývali nadýchaností pečiva, ale najednou mi to celé přišlo poněkud osvobozující – mít ruce od mouky a těsta, být tak daleko od takových abstraktností, jako je třeba svět reklamy, kde to jediné, co se cení, je umění manipulovat. Přestože je to prý „umění komunikovat“.

Nepatřím mezi ty, kdo opovrhují intelektuální práci nebo méně praktickými činnostmi (?), ale přišlo mi to najednou osvobozující, stát tu s rukama obalenýma moukou a těstem, daleko od abstraktního světa reklamy, kde to jediné, na čem záleželo, byla schopnost manipulace. Ačkoliv se používal spíš výraz komunikace.

Nepatřím sice k těm, kteří by opovrhovali intelektuální práci nebo poněkud volnějším zaměstnání, ale najednou mi připadlo osvobozující stát s rukama od mouky a těsta daleko například od abstraktního světa reklam, v němž to jediné, na čem záleží, je někoho zmanipulovat. A to i když se používá fráze s někým *komunikovat*.

S Malou Arthursovou pekárnou se pojí mnoho mých vzpomínek, například o strýcově Izákově tiskárně, směs tradice s modernou.

Hodně z Arthurovy malé pekárny mi připomínalo věci z tiskárny strýčka Isaka, směs nového a starého.

Arthurova malá pekárna mi v mnohém připomínala tiskárnu strýčka Isaka, ten mix nového se starým.

Těžkost daných okolností byla zjevná.

Panovala tam jakási jistota.

Na všem tu spočívala jakási samozřejmost.

Nad okolím spočívala těžká zjevnost.

Možná tohle bylo opravdu to, co jsem právě potřebovala.

Možná to bylo přesně to, co jsem potřebovala.

A možná právě to jsem teď potřebovala.

Možná jsem teď potřebovala právě tohle.

Možná to bylo přesně to, co jsem teď potřebovala.

Hnětivý, voňavý svět. Bez podvádění.

Hnětení a mnutí těsta ve voňavém světě. Bez podvodů.

Svět, kde se hněte a mne, svět vůní. Svět bez švindlu.

Svět plný hnětení, mnutí a vůní. Bez podfuků.

Hnětení, zpracovávání a následná vůně, tenhle svět. Bez švindlů.

Tady nikoho nemůžeš přesvědčit, že spálený chleba chutná skvěle.

Nikoho jste nemohli oklamat, aby si myslel, že špatný chléb bude chutnat dobře.

Nemůžete v něm totiž někoho ošidit a nalhat mu, že nepovedený bochník chleba chutná dobře.

Těžko byste někomu namluvili, že špatně upečený chleba chutná dobře.

Oklamat někoho, aby si myslel, že odfláknutý chleba chutná dobře, prostě nebylo možné.

---

Jak jsme již zmínili v úvodu, tento příběh má možnost přitáhnout pozornost – nechceme-li přímo říct způsobit senzaci – díky tomu, že může, a to nehledě na to, co si člověk obecně může myslet o jeho obsahu, přispět k objasnění autorské záhady točící se kolem knižního bestselleru *The Lost Story*.

Jak bylo uvedeno v předmluvě, jedna z lákavých, ne-li senzačních, možností tohoto příběhu spočívá ve skutečnosti, že bez ohledu na to, co člověk soudí o obsahu obecně, se může podílet na řešení spisovatelovy hádanky týkající se bestselleru *The Lost Story*.

Jak je zmíněno v předmluvě, jedna z lákavých (pokud nepoužijeme slovo senzačních) možností příběhu spočívá ve skutečnosti, že bez ohledu na to, co si člověk myslí obecně o obsahu knihy, může přispět k vyřešení záhady autorky tohoto bestselleru *The Lost story* (Ztracený příběh).

Ako už bolo spomenuté v úvode, jeden z týchto príbehov ponúka senzačnú príležitosť rozlúštiť autorovu hádanku ohľadom bestselleru *The Lost Story*, bez ohľadu na to, čo si napokon človek o jeho obsahu myslí.

V souvislosti s tím je na místě dopsat otazník za jedno centrální tvrzení vyřčené hlavní postavou.

V této souvislosti je příhodné zpochybňovat klíčová tvrzení hlavní postavy.

V této spojitosti se možná nabízí zpochybnit jedno z hlavních tvrzení hlavní postavy.

V tejto súvislosti je na mieste spochybnit' jedno z ústredných tvrdení hlavnej postavy.

Zkontaktovali jsme anglické nakladatelství, které vydává *The Lost Story*, ale to nechtělo prozradit, jaký font byl v knize původně použit – své počínání odůvodnili bodem ve smlouvě s autorem.

Kontaktovali jsme anglické nakladatelství, které knihu *The Lost Story* vydalo, ale odmítají uvést původní ukázkou z románu – odkazují se na smlouvu s autorem.

Kontaktovali jsme anglické nakladatelství, které vydává *The Lost story* (Ztracený příběh), ale kvůli smlouvě s autorkou neuvádějí, které písmo bylo původně v knize použito.

Kontaktovali sme anglické nakladateľstvo, ktoré *The Lost Story* vydáva, no nechceli udať, aký typ písma bol pôvodne v knihe použitý – odkazujú sa na bod v zmluve s autorom.

Proto jsme požádali našeho designéra, aby se skupinou odborníků důkladně prozkoumali typy prvního vydání.

Požádali jsme proto vlastního šéfa designu, aby společně se skupinou expertů důkladně prozkoumal typy písma v prvním vydání knihy *The Lost Story*.

Proto jsme oslovili našeho vedoucího designu (hlavního grafika/typografa?) společně se skupinou expertů, aby prozkoumali typy písma v prvním vydání Ztraceného příběhu.

Preto sme požiadali nášho vlastného dizajnéra, spolu so skupinou odborníkov, aby dôkladne preskúmali prvé vydanie *The Lost Story*.

jk

Závěry, ke kterým došli, potvrzují, že písmo vypadá jinak než ta písma, která se dnes při tisku knih používají nejběžněji, ale že se na základě tohoto zjištění nedá potvrdit, že Cecilie – takto pojmenovaný se font objevuje v knize – opravdu oplývá těmi kvalitami, které autor tvrdí, že má.

Jejich vyjádření potvrzuje, že písmo vypadá jinak než obvykle užívané typy písma objevující se v knihtisku, ale nemohou z toho důvodu ověřit, že *Cecilia* – název užitého fontu v románu – opravdu oplývá kvalitami, na něž autor poukazuje.

Ich vyjadrenie potvrdzuje, že písmo vyzerá inak ako v súčasnosti najbežnejšie používané kníhtlačové fonty, no z toho dôvodu nemôžu potvrdiť, že *Cecilia* – vlastný názov fontu v románe – má rovnaké vlastnosti ako autor tvrdí, že má.

Jejich prohlášení potvrzuje, že písmo vypadá odlišně v porovnání s dnes nejčastěji používaným knihtiskovým písmem, ale nemohou ověřit, že Cecilie – vlastní název fontu – má takové vlastnosti/schopnosti, jak autorka příběhu tvrdí.